

конкретизуються. При цьому цивільні права не пов'язуються з приналежністю до громадянства країни, лише з членством у суспільстві. Тому вони поширюються рівною мірою на громадян та іноземців, які проживають на території держави. Необхідною умовою надання політичних прав є статус громадянина держави.

У Декларації наголошується на взаємозв'язку громадських, політичних та соціально-економічних прав, необхідності встановлення такого соціального та міжнародного правопорядку, при якому вони можуть бути повністю здійснені. можливість у судовий розгляд, неприйнятність вільного арешту, арешт або видворення, припущення невинності, можливість на свою життєдіяльність, недоторканність житла, секрет відповідності, можливість на безперешкодне переміщення і підбір зони проживання, можливість шукати притулку, позбавляючись від переслідування відповідно до суспільно-політ на формування сім'ї також рівноправність країн у союзі, можливість на підданство, можливість на володіння власністю, можливість на незалежність ідеї, совісті, поглядів, можливість на незалежність спокійних зборів і асоціацій. До політичним правам належить можливість сприяти управлінні країною безпосередньо чи з допомогою своїх виборців. У Декларації підкреслюється зв'язок громадських, політичних і соціально-економічних прав, необхідність визначення такого соціального і міжнародного правопорядку, наявність якого вони можуть бути повністю виконані.

Одне з основних завдань концепції і практики урядового будівництва вважається проблема відносин країни і громадянина – забезпечення справедливості і незалежності особистості. Найбільш ефектною ознакою капіталу і ступеня формування громадянської спільноти і законної державності вважається присутність або недолік основних справедливих і незалежних особи і громадянина.

РОЗВИТОК ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИН У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Єрмізіна Дар'я, Кравченко Марина,
студентки 4 курсу, групи 18 - Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»
Науковий керівник:
Черниш Т. В., викладач кафедри
конституційного, міжнародного
та приватного права

Цивільно-правові відносини – це індивідуальні немайнові та майнові відносини між майново незалежними, юридично рівними членами, які є

носіями приватних цивільних прав і виникаючих, змінюються, припиняються виходячи з юридичних прецедентів і підтримуються можливістю застосування державного примусу.

Суб'єктами цивільно-правових відносин вважаються фізичні та юридичні особи, які вступають між собою в цивільно-правові відносини з майна та власним немайновим благам. В окремих випадках суб'єктом зазначених відносин можуть бути держава, незалежна Республіка Крим, регіональні громади, зарубіжні країни та інші суб'єкти соціального права.

Цивільно-правові відносини прогресують з юридичної точки зору протягом усього часу. Розвиток у умовах як. Це можна простежити при виникненні, зміні та припиненні цивільно-правових правовідносин на підставі подій, вчинків осіб, які мають юридичне значення та тягнуть юридичні результати.

Причинами виникнення цивільних прав та зобов'язань, зокрема, є: договори та інші правочини; здійснення літературних, художніх творів, винаходів та інших підсумків мисленої діяльності; заподіяння фізичної та моральної шкоди іншій особі; інші юридичні прецеденти.

Громадянські права і прямі обов'язки можуть виникати з акту громадянського законодавства (наприклад, з акта органів державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим, органу районного самоврядування, укладання суду), а випадках, поставлених актом громадянського законодавства або договором, Основою цивільних прав і зобов'язань цілком можливо наступ або ненастання конкретної дії.

Щодо змін цивільно-правових відносин, то до них відносяться юридичні прецеденти, наступ яких призводить до зміни цивільних правовідносин. Це наприклад: заміна сторони у цивільному процесі.

Припиняються цивільно-правові відносини між суб'єктами - це єдність методик і юридичних засобів досягнення мети їх правового регулювання як зупинення особистих цивільних прав, юридичних зобов'язань або правовідносин в цілому (наприклад: у разі припинення) обіцянки у зв'язку з його виконанням, нездійсненність правонаступництва, розірвання договору і т.д.).

Тобто підбиваючи висновки слід сказати, що цивільно-правові відносини мають безперервний розвиток внаслідок того, що будь-який юридичний прецедент, який опинився в цивільних правовідносинах, містить результати.